

i Kassen, var man tilbøjelig til at sige Ja til de Begøring, der kom, saa tog man det ikke saa nøje. Jeg har lagt Mærke til, at den højtærede Finansminister ogsaa i Folketinget har brugt en tilsvarende Ytring, og han føjede til i Dag, at det bliver ganske særlig vanskeligt at modstaa saadanne Begøring, naar de melde sig i Humanitetens Navn. Jeg tror, at der ligger en ikke ringe Fare deri. Thi med al Anerkendelse af og den største Sympati for de humane Bestræbelser i Nutiden, kan ingen være blind for, at der drives en overordentlig Mængde Humbug i Humanitetens Navn, og ingen kan være blind for, at der opstaaar baade her og der Krav og Begøring og Foreninger osv., som bestandig skulle stille Krav til Statskassen og altid kunne sige: Det er humant. Ja, vist saa, der er en Mængde Opgaver, som saaledes ligge for, men som Staten overhovedet slet ikke kan tage sig af, og som de private meget naturligt maa sørge for. Det er derimod meget unaturligt, at fordi en eller anden Mand eller Kvinde, der, hvad undertiden sker, faar Lyst til at gøre sig bemærket ved en Idé om noget, der kaldes humant, noget, der er af et meget begrænset, ringe og ubetydeligt Omfang, ogsaa melder sig først naturligvis hos sine Venner — og der vil altid findes Venner, hos hvem Understøttelse kan faas —, at man saa ogsaa straks skal komme til Staten, og at Staten saa skal give Bevilling dertil. Det forekommer mig, hvis jeg maa tillade mig at sige det, at den ærede Regering ikke just ser meget kritisk paa Begøring, der fremkomme af den Slags, og at der heller ikke er nogen egentlig Plan i Fremgangsmaaden, men tværtimod, som jeg skal tillade mig senere ved nogle Eksempler at vise, en Planløshed, som unægtelig forundrer mig noget.

Maatte jeg saa i Forbindelse dermed, lige overfor den Mangel paa Modstandskraft, som den ærede Finansminister selv siger, han har i disse Sager, og maaske de andre Herrer Ministre med, maaske ogsaa sige dette, at det forekommer mig dog, at hverken Ministrene eller vi, som ere med til at votere i Sagerne, bør glemme, at det er andres Penge, vi raade over. Det er jo, som bekendt, meget billigt at være Velgører med andres Penge. Det er en meget billig Maade at erhverve sig Tilhængere, Taknemmelighed osv. paa, at sige Ja og saa aabne en andens Kasse — den anden, det er her Staten. Det er jo noget, man overmaade let kan gøre, og det gælder netop om at værges sig imod dette,

tage sig i Agt for, at man ikke skal blive misbrugt til at aabne Kassen der, hvor den skulde holdes lukket.

I Forbindelse med, hvad jeg saaledes i Almindelighed har tilladt mig at ytre herom, tør jeg maaske ogsaa tilføje, at det gaar jo saaledes i Folketinget med Modtagelsen af Begøring om ny Bevillinger, at man bliver ved dermed lige til det sidste Øjeblik, jeg kan næsten sige, til det sidste Aandedræt. Man tager dem, som de komme, om det saa er lige i det Øjeblik næsten, hvor man er ved med Pennen at sætte den sidste Krølle paa Papiret, naar man skal skrive Betænkningen og Listen over Ændringsforslag. Det forekommer mig dog, at dette næsten nødvendigvis maa medføre, at adskillige Bevillinger ikke blive gjorte til Genstand for en saadan Overvejelse, som de i Virkeligheden fortjente. Ogsaa det anser jeg for ret uheldigt. Ogsaa i den Henseende kan jeg paaberaabe mig, at den ærede Minister er af samme Mening som jeg, thi han udtalte netop ogsaa i Fjor, at det var en Skavank ved hele Finanslovbehandlingen, at man blev saaledes ved, men „det var vanskeligt“ og „det var vanskeligt“. Hovedordføreren i det andet Ting udtalte sig paa samme Maade. Jeg tillod mig at støtte disse Betragtninger, men det hjalp ikke, man bliver ved at gøre det, og man faar altsaa paa visse Punkter ganske ufærdige Bevillinger herop.

Medens jeg nu altsaa har den Bemærkning at gøre om det foreliggende Finanslovsforslag og det Underskud, der viser sig derpaa, at man ikke skal stole for meget paa det i den Retning, at det ogsaa vil blive lig med det Resultat, som kommer ud af Statsregnskabet for det Finansaar, vi nu gaa i Møde, har jeg ogsaa en anden Bemærkning at gøre derved, nemlig den, at vi komme mere og mere ind paa, at det bliver Finanslovens § 28, der bliver afgørende for, hvor meget Underskuddet i Virkeligheden anslaaes til. Det er § 28 med alle de mange Bevillinger, alle de Ting, som endnu ere under Debat, og som jo, hvis den ene og den anden eller mange af disse Love vedtages, ville medføre, at der skal bevilges en stor Mængde Penge. Det maa ogsaa regnes med. Er der, naar man virkelig vil se paa det, nogen af os, der, naar vi gaa herfra i Dag, har noget Begreb om, hvorledes Finansforvaltningen vil stille sig blot i de store Træk næste Aar? Ingen! Saaledes laver man altsaa Finanslove nu til Dags, at man i Virkeligheden hverken